

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **Prague Car Sharing, s. r. o.**, se sídlem Bílkova 855/19, Praha 1, zastoupená Mgr. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Jungmannova 35/29, Praha 1, ve věci žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2018, č. j. 3 A 177/2017 - 22,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Rozhodnutí městského soudu

[1] Žalobou podanou dne 12. 12. 2017 u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala určení, že kontrola v rámci výkonu státního odborného dozoru v silniční dopravě podle § 34 zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silniční dopravě“), provedená vůči ní žalovaným, jež byla zahájena dne 22. 11. 2017 v 21:01 hod., v místě Vladislavova 17, Praha 1, a ukončena posledním kontrolním úkonem dne 6. 12. 2017, byla nezákonná.

[2] Městský soud pak předmětnou žalobu rozsudkem ze dne 4. 4. 2018, č. j. 3 A 177/2017 - 22, zamítl. V odůvodnění napadeného rozsudku přitom konstatoval, že kontrolní orgán je přímo zmocněn zákonem k účasti na kontrole využít přízvanou osobu. Kontrolu sice může provádět pouze kontrolní orgán, avšak zákonná úprava v kontrolním řádu [tj. zákon č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“)] výslovně umožňuje k účasti na kontrole – nikoliv k jejímu celkovému provedení, nýbrž k provedení jednotlivého úkonu – využít přízvanou osobu, přičemž zákon stanoví, že se tak může stát za podmínky, že k tomu dochází v zájmu dosažení účelu kontroly.

[3] V projednávaném případě dospěl městský soud k závěru, že specifikum prováděné kontroly spočívalo v tom, že bylo třeba kontrolu provést tak, aby v zájmu naplnění účelu kontroly byla zachována určitá míra anonymity, resp. aby průběh kontrolní činnosti v maximální možné míře odrazil standardní chování kontrolované osoby. Přízvané osoby v dané věci disponovaly právě takovou vlastností, kterou kontrolní pracovník při své opakující se, místně a věcně vymezené kontrolní činnosti postrádá, tj. anonymitou. Bez ní by bylo jen velmi obtížné zjistit jednání kontrolované osoby, neboť přízvané osoby nejsou tak známé jako kontrolní pracovník, přičemž neprozrazení probíhající kontroly bylo důležité pro zjištění skutečného stavu. Přizvání daných osob tedy bylo dle hodnocení městského soudu objektivně účelné a potřebné k naplnění účelu kontroly.

[4] Předmětná kontrola byla zahájena dílčím kontrolním úkonem (kontrolní jízdou) bezprostředně předcházejícím předložením pověření ke kontrole. Následně bylo žalobkyni kontrolujícím předloženo pověření ke kontrole a oznámeno, že s ní byla zahájena kontrola. Přízvané osoby měly pověření k účasti na kontrole datovaná 2. 1. 2017, která pozbývala platnosti dne 31. 12. 2017. V této souvislosti městský soud dále uvedl, že byť zákon rozlišuje pověření přízvané osoby k účasti na kontrole a pověření ke kontrole samotné, neupravuje výslovně formu pověření přízvané osoby. Pověření nepochybně musí mít písemnou formu a mělo by se týkat jednotlivé kontroly. Z toho však nevyplývá, že dané pověření musí být vyhotoveno pro konkrétní kontrolu v konkrétní čas, neboť takto exaktně předvídat parametry kontroly není vždy možné a racionální. Naopak dle městského soudu je možné použít písemné pověření pro jednotlivé kontroly i v případě opakované kontrolní činnosti. Zohledněna byla též skutečnost, že u kontrol vozidel taxislužby nelze dopředu určit konkrétní kontrolovanou osobu ani vozidlo, proto byla zvolena pověření, kde byl vymezen předmět kontrol toliko za pomoci časových údajů, tedy uvedením dat, dle nichž je určena platnost pověření. Takového vymezení odpovídá specifiku prováděných kontrol od určitého konkrétně určeného data s tím, že u prováděné kontroly je kontrolovaná osoba a vozidlo konkretizováno až na místě vlastní kontroly.

II. Kasační stížnost žalobkyně a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) proti tomuto rozsudku podala v zákonné lhůtě kasační stížnost, přičemž v rámci uplatněné argumentace toliko zopakovala tvrzení a námitky obsažené již v žalobě. Stěžovatelka tak fakticky znovu namítla, že byly porušeny předpisy vymezující pravomoci kontrolního orgánu, a tím došlo k porušení jejích práv.

pokračování

Kontrolní řád totiž dle jejího názoru dává pravomoc k provádění kontrol pouze kontrolním orgánům a nikomu jinému. Kontroly pak může provádět pouze fyzická osoba, kterou k tomu kontrolní orgán pověřil (kontrolující), a to za přesně stanovených podmínek. Pro daný případ je přitom podstatná část kontroly vykonaná právě přízvanými osobami, které kontrolní orgán úkoloval a jejichž *Záznam z kontrolní jízdy* použil jako přílohu k *Protokolu o kontrole*, čímž povýšil tato zjištění na roveň zjištění kontrolující osoby. Dle kontrolního řádu ovšem nelze veřejnou kontrolu provádět tak, že se ke kontrolním úkonům využije přízvaných osob. Účel přízvaných osob je zcela odlišný. Fyzické osoby přízvané k účasti na kontrole by měly disponovat odbornými znalostmi či zkušenostmi, kterými by mohly přispět k dosažení účelu kontroly. Podle tvrzení stěžovatelky však přízvané osoby vykonaly část samotné kontroly, přičemž také zjišťovaly, zda její vozidlo splňuje podmínky nutné k označování a vybavení vozidel taxislužby. Takové kontrolní úkony přízvané osoby provádět nemohly, neboť k nim nejsou nadány zákonným zmocněním. Z úpravy institutu přízvané osoby navíc podle stěžovatelky vyplývá, že tyto osoby se mohou účastnit kontrolního úkonu pouze za účasti kontrolující osoby. Nemohou tedy samostatně vykonávat kontrolní úkon. Je také v rozporu s institutem přízvané osoby, která musí mít k účasti na konkrétní kontrole individuální pověření od příslušného kontrolního orgánu, aby přízvané osoby měly pouze všeobecné pověření k provádění úkonů v rozmezí určitého období. Stěžovatelka tak má za to, že není možné spokojit se s obecným přízváním k neurčitému počtu (neznámých) kontrol, nadto vydaným nepříslušným odvětvovým kontrolním orgánem bez odkazu na jednotlivá zákonná zmocnění.

[6] Ze všech uvedených důvodů tak stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 23. 4. 2018 uvedl, že stěžovatelka fakticky zopakovala jen to, co uplatnila již ve správní žalobě. Podle žalovaného byla předmětná kontrola provedena v souladu se zákonem a k žádnému zásahu do práv stěžovatelky nedošlo. Kontrolní řád umožňuje účast přízvané osoby i za účelem dosvědčení faktického průběhu kontroly. Žalovaný dále konstatoval, že (skutečná) kontrola má význam pouze tehdy, pokud se minimalizuje riziko manipulace s objektem kontroly. Převážce by proto neměl vědět, že probíhá kontrolní jízda. Aby bylo minimalizováno takové riziko odhalení, byly přízvány další osoby, jejichž účast považoval žalovaný za účelnou, neboť ta pomohla naplnit smysl předmětné kontroly. Pokud by totiž kontrolní orgán využíval neustále stejné osoby zařazené do kontrolního orgánu, postrádala by daná kontrola jakýkoliv smysl. Žalovaný poté odmítl i tvrzení stěžovatelky, že by pověřením přízvané osoby docházelo k atrakci pravomocí kontrolního orgánu. Účelem pověření přízvané osoby bylo toliko osvědčení faktického průběhu kontroly. Žalovaný proto Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby kasační stížnost stěžovatelky jako nedůvodnou zamítl.

[8] Stěžovatelka k vyjádření žalovaného zaslala dne 3. 5. 2018 repliku, ve které uvedla, že nerozporuje obecnou možnost kontrolních orgánů provádět kontroly, avšak považuje za nezákonnou právě kontrolu učiněnou v jejím případě. Opětovně přitom zdůraznila, že přízvané osoby nemohou vykonávat úkony svěřené zákonem osobě kontrolující

(např. zahájit kontrolu). Obecné pověření přízvaných osob je dle stěžovatelky rovněž hrubou nezákonností.

[9] K replice stěžovatelky podal žalovaný dne 23. 5. 2018 vyjádření, v němž setrval na svém dřívějším stanovisku, že kontrola probíhala v souladu s kontrolním řádem, přičemž stěžovatelka nebyla nijak krácena na svých právech. Dále žalovaný zmínil, že vzhledem k tomu, že u kontrol vozidel taxislužby nelze dopředu určit konkrétní kontrolovanou osobu (dopravce) ani vozidlo, je využíváno pověření s platností jednoho roku, kdy je v případě provedené kontroly kontrolovaná osoba a vozidlo konkretizováno až na místě. Podle názoru žalovaného kontrolní řád sice uvádí, že kontrolu provádí pouze kontrolní orgán, nicméně k provedení jednotlivého úkonu může k dosažení účelu kontroly využít přízvanou osobu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Úvodem je však třeba upozornit na skutečnost, že stěžovatelka v kasační stížnosti pouze (doslovně) zopakovala argumentaci předestřenou již v žalobě. Nijak tedy nereagovala na to, jak se s věcí vypořádal městský soud. Nejvyšší správní soud přitom nemůže pominout bezprospěšnou šablonovitost kasační stížnosti stěžovatelky (resp. jejího zástupce), jak ostatně již dříve v obdobné věci vyslovil rozsudkem ze dne 18. 7. 2018, č. j. 10 As 162/2018 - 30. K tomu lze dále odkázat na rozsudek ze dne 2. 12. 2011, č. j. 2 Afs 11/2011 - 90, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[r]ízení o kasační stížnosti je ovládáno dispoziční zásadou (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.), a proto kvalita a preciznost ve formulaci obsahu stížnostních bodů a jejich odůvodnění v kasační stížnosti v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011 č. j. 1 As 67/2011 - 108, a ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54). Pro úspěch v kasačním řízení je tak rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. Z kasační stížnosti je v dané věci patrné, že stěžovatel klade větší důraz na popis průběhu předchozích řízení a vytýkání možných vad těch řízení, ke kterým jeho kasační stížnost nesměruje, nežli na precizní vyjádření stížnostních důvodů. Tyto důvody vyjadřuje pouze velice obecně a nepodporuje je žádnou přesvědčivou argumentací. Proto, chtěl-li stěžovatel dosáhnout podrobnějšího přezkoumání věci kasačním soudem, měl dbát více na kvalitu jím podané kasační stížnosti“. Obdobně v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 92/2015 - 29, Nejvyšší správní soud připomenul, že „[j]e na stěžovateli, aby upřesnil každý důvod, o který opírá svou kasační stížnost, a to po stránce právní i skutkové. Řízení o kasační stížnosti není pokračováním řízení o žalobě, ale je samostatným řízením o mimořádném opravném prostředku za procesní situace, kdy řízení před krajským soudem již bylo pravomocně skončeno. Nejvyšší správní soud přezkoumává rozhodnutí a postup krajského soudu, stěžovatel je proto povinen uvést konkrétní argumentaci zpochybňující závěry vyslovené v napadeném rozhodnutí krajského soudu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2015, č. j. 8 Afs 25/2012 - 351, odst. 140 a judikatura tam citovaná). Dále soud doplňuje, že žalobní či kasační bod je způsobilý projednání

pokračování

v té míře obecnosti, ve které byl formulován (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, č. 835/2006 Sb. NSS)“. Podle zmíněného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58, je pak *„žalobce povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Tyto závěry rozšířeného senátu lze plně vztáhnout i na formulaci důvodů kasační stížnosti s tím, že důvody musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, neboť podstatou řízení o kasační stížnosti je přezkum soudního rozhodnutí (§ 102 s. ř. s.)“.*

[12] V nyní posuzovaném případě je tak stěžovatelkou podaná kasační stížnost na samé hranici věcné projednatelnosti, když lze v této souvislosti upozornit též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2017, č. j. 3 As 193/2014 - 37, ve kterém bylo konstatováno, že *„[f]ormulace uvedené námitky se nadto v kasační stížnosti nachází na samé hranici věcné projednatelnosti, neboť stěžovatel v podrobnostech neuvádí žádné argumenty, jimiž by se závěry městského soudu relevantně polemizoval. Pro výsledek kasačního řízení je tedy rozhodující, jak kvalitně je stěžovatel schopen odůvodnit jím uplatněné námitky. Pokud je vznáší toliko v obecné rovině, může na ně zdejší soud reagovat pouze srovnatelnou mírou konkrétnosti; o takový případ jde i v nyní projednávané věci.“*

[13] K věci samé Nejvyšší správní soud předně poukazuje na rozsudek ze dne 12. 9. 2018, č. j. 9 As 172/2018 - 29, ve kterém vyslovil, že *„[v] obecné rovině lze za nezákonný zásah považovat i kontrolu, u které kontrolní orgán vybočil ze zákonných mezí méně excesivně a tedy zásah do právní sféry kontrolované osoby je méně intenzivní. I tehdy totiž může dojít k porušení ústavně zaručených práv kontrolované osoby, a to přinejmenším práva na ochranu její svobodné sféry (čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky). Základním právům a svobodám jsou soudy povinny poskytnout ochranu (podrobně viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 AfS 144/2004 - 110, č. 735/2006 Sb. NSS, str. 3 až 7).“*

[14] Nejvyššímu správnímu soudu je pak z úřední činnosti známo, že ve skutkově obdobných případech, v nichž stěžovatele zastupuje totožný advokát jako v projednávané věci, dospěl na základě téměř co do obsahu identických kasačních stížností, k ustálenému závěru, že přizvaná osoba může vykonávat kontrolní úkony bez účasti kontrolujícího, je-li to potřebné k dosažení účelu kontroly (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2018, č. j. 8 As 35/2018 – 52, ze dne 18. 7. 2018, č. j. 10 As 162/2018 – 30, ze dne 26. 7. 2018, č. j. 10 As 25/2018 – 50, ze dne 16. 8. 2018, č. j. 1 As 175/2018 – 25, ze dne 21. 8. 2018, č. j. 2 As 128/2018 – 36, a ze dne 12. 9. 2018, č. j. 9 As 172/2018 – 29). Nejvyšší správní soud přitom neshledal důvodu se v nyní řešeném případě od dříve učiněných hodnocení jakkoliv odchýlit, neboť se jedná o skutkově obdobnou situaci a téměř doslovně obsahově shodnou kasační stížnost jako ve výše uvedených případech. Nejvyšší správní soud proto setrval na svém konstantním právním názoru.

[15] V kontextu shora uvedeného tedy Nejvyšší správní soud plně odkazuje na rozsudek ze dne 26. 7. 2018, č. j. 10 As 25/2018 – 50, v němž konstatoval, že *„[k]ontrola může být zahájena mj. bez předchozího oznámení přímo prvním kontrolním úkonem, který*

bezprostředně předchází předložení pověření ke kontrole kontrolované osobě, je-li takový postup k výkonu kontroly třeba [§ 5 odst. 2 písm. c) kontrolního řádu]. Zpravidla bude kontrola takto zahájena v případech, kdy je pro splnění účelu kontroly nezbytné, aby byl kontrolní úkon proveden bez vědomí kontrolované osoby o tom, že je kontrolována (srov. rozsudky NSS ze dne 8. 1. 2004, č. j. 6 A 99/2002-52, č. 335/2004 Sb. NSS, ze dne 4. 8. 2005, čj. 2 As 43/2004-51, č. 719/2005, a ze dne 18. 10. 2006, čj. 2 As 71/2005-134, č. 1067/2007 Sb. NSS). Takovým případem je i kontrola dodržování zákona o silniční dopravě a vyhlášky provedená žalovaným u stěžovatele, neboť účel kontroly by mohl být zmařen v případě, že by řidič dopředu věděl, že prováděná jízda je jízdou kontrolní (v tomto ohledu srov. úvahy NSS v rozsudku ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005-81, č. 1083/2007 Sb. NSS). Nástup cestujících (pověřených osob) do vozidla řízeného stěžovatelem a jimi provedený kontrolní nákup [§ 8 písm. b) kontrolního řádu] byl prvním z kontrolních úkonů ve smyslu § 5 odst. 2 písm. c) téhož zákona. Z kontrolní jízdy přizvané osoby pořídily záznamy, ve kterých shodně uvedly čas a místo nástupu a výstupu, popsaly trasu, identifikovaly vozidlo a dále uvedly údaje o vybavení vozidla, placení jízdného a vydávání dokladu o zaplacení přepravy. Kontrolující osoba pokračovala v dalších úkonech kontroly bezprostředně po vystoupení přizvaných osob z vozidla. Kontrolní řád umožňuje přizvat ke kontrole fyzické osoby, prostřednictvím kterých lze opatřit podklady již před zahájením kontroly. (...) Kontrolu může provádět pouze kontrolní orgán. Kontrolní řád však výslovně umožňuje využít přizvanou osobu k jednotlivému kontrolnímu úkonu (k účasti na kontrole), tj. nikoli k jejímu celkovému provedení. Může se tak stát za podmínky, že k tomu dochází v zájmu dosažení účelu kontroly (§ 6 odst. 1 kontrolního řádu). Pokud by se přizvané osoby mohly kontroly účastnit pouze v přítomnosti kontrolující osoby, tento zákonný institut by byl nepřipustně zúžen jen na použití znalců, tlumočnicků atd. Přizvané osoby by bez účasti kontrolní osoby nemohly provádět například kontrolní nákupy, což je jedna ze stěžejních funkcí, pro které tento institut zákonodárce vložil do kontrolního řádu. Kontrolní orgány samozřejmě nemohou k různým kontrolám přibírat osoby zcela libovolně. Takové jednání by naráželo na zásadu, dle níž správní orgán uplatňuje svou pravomoc pouze k těm účelům, k nimž mu byla zákonem nebo na základě zákona svěřena, a v rozsahu, v jakém mu byla svěřena (§ 2 odst. 2 správního řádu). Rozhodnutí, zda a jaké osoby, k jakým úkonům v rámci kontrolní činnosti, budou ke kontrole přizvány, závisí na správním uvážení kontrolního orgánu. Nepominutelným požadavkem tedy je, aby účast přizvané osoby byla potřebná k dosažení účelu kontroly. V posuzované kauze šlo hlavně o to, aby prvotní úkony kontroly nebyly prozrazeny, jinak by kontrola postrádala smysl (bylo by ohroženo zjištění skutečného stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu). Přepravce by neměl vědět, že probíhá kontrolní jízda. Proto zde byla legitimní potřeba, aby tyto úkony prováděly osoby, které kontrolovaný nemohl znát z vlastní činnosti, tzn. přizvané osoby (§ 6 kontrolního řádu), nikoliv jemu potenciálně známé osoby kontrolující (§ 4 kontrolního řádu). Stejný závěr vyplývá z ustálené judikatury, která činnost přizvaných osob, jež prováděly kontrolní jízdy, bez výhrady akceptovala (srov. např. rozsudky NSS ze dne 2. 11. 2005, č. j. 2 Afs 104/2005 - 81, č. 1083/2007 Sb. NSS, ze dne 28. 2. 2008, čj. 9 As 31/2007 - 87, ze dne 13. 9. 2016, č. j. 6 As 159/2016 - 40, ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 As 254/2016 - 39, a ze dne 14. 6. 2017, č. j. 5 As 305/2016 - 22). (...) Nedůvodné jsou též výtky stěžovatele ohledně nedostatků pověření přizvaných osob. Kontrolní řád vyžaduje písemnou formu pověření k jednotlivé kontrole [§ 4 odst. 3 písm. a) kontrolního řádu], avšak ve vztahu k osobě, která provádí samotnou kontrolu, nikoliv ve vztahu k přizvané osobě. Dle NSS musí mít i pověření přizvané osoby písemnou formu. Avšak nelze požadovat, aby každé takové pověření přizvané osoby bylo vyhotoveno pro konkrétní kontrolu, která se koná jen na určitém místě v určitý čas a míří na konkrétní osobu kontrolovaného a jeho vozidlo. Takto exaktně

pokračování

ostatně ani nelze předvídat parametry plánované kontroly na úseku silniční dopravy, a to zejména jde-li o kontrolu řidičů, kteří nabízejí a provozují dopravu přes mobilní aplikace typu Uber.“

[16] Nejvyšší správní soud tak má, ve shodě s výše citovanou judikaturou, za to, že právní posouzení věci učiněné městským soudem bylo zcela zákonné, když se najisto nejednalo o nezákonný zásah do práv stěžovatele. Městský soud v napadeném rozsudku řádně vypořádal všechny žalobní námitky, protože dané rozhodnutí netrpí ani vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, jak se stěžovatelka v kasační stížnosti snažila naznačit svým tvrzením, že „žalobkyně o voze a soud o koze“. Napadený rozsudek je naprosto srozumitelný, přičemž je opřen o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. ledna 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu